

คำพิพากษาฎีกาที่ 13922/2558

นายชนะ

โจทก์

สำนักงานประกันสังคม

จำเลย

เรื่อง การเข้าโรงพยาบาลนอกสิทธิประกันสังคม กรณีเจ็บป่วยฉุกเฉินมีสิทธิได้รับเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์จากประกันสังคมหรือไม่

1. โจทก์ฟ้องว่า โจทก์มีอาการเหนื่อยง่าย หายใจขัดบ่อย ทราบต่อมาจากการตรวจของแพทย์รังสิตซึ่งเป็นโรงพยาบาลตามบัตรรับรองสิทธิประกันสังคมว่าเป็นอาการป่วยโรคหัวใจที่มีอาการที่รุนแรง จึงมีการส่งโจทก์ไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลทรวงอก โจทก์ได้รับการรักษาโดยรับประทานยาตามแพทย์สั่ง และรอรับการผ่าตัดตามคิวการรักษาตามระเบียบของพยาบาลทรวงอก ระหว่างรับประทานยาตามแพทย์สั่ง และรอคิวนัดหมายผ่าตัดโจทก์มีอาการไม่ดีขึ้นหายใจติดขัด ญาติของโจทก์จึงรีบพาโจทก์เข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพในวันที่ 20 ตุลาคม 2547 แพทย์ผู้เชี่ยวชาญลงความเห็นว่าอาการของโจทก์อยู่ในขั้นรุนแรง หากไม่รักษาโดยการผ่าตัดโดยเร็วอาจเสียชีวิต จึงทำการผ่าตัดโจทก์เพื่อรักษาอาการโรคหัวใจเป็นกรณีฉุกเฉินในวันที่ 22 ตุลาคม 2547 โจทก์ได้เสียค่ารักษาพยาบาลเป็นเงิน 611,568.80 บาท ต่อมาโจทก์ยื่นขอรับประโยชน์ทดแทนกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยต่อจำเลย จำเลยมีคำสั่งว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าบริการทางการแพทย์เนื่องจากการเจ็บป่วยที่สามารถเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลตามสิทธิได้โดยปลอดภัย และไม่เสียค่าใช้จ่าย โจทก์อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ คณะกรรมการอุทธรณ์มีมติยกอุทธรณ์ตามคำวินิจฉัยที่ 721/2548 ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และคำสั่งของจำเลย โดยให้จำเลยชดใช้เงินจำนวน 569,368.80 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 ธันวาคม 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

2. จำเลยให้การว่า เมื่อพิจารณาเวชระเบียนโรงพยาบาลทรวงอก และเวชระเบียนโรงพยาบาลกรุงเทพ แล้วเห็นว่าอาการของโจทก์ในขณะนั้นไม่ใช่กรณีฉุกเฉิน แต่โจทก์ไม่ประสงค์เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลทรวงอก การที่โจทก์เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพจึงเป็นกรณีที่ไม่มีความสมควร โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่าบริการทางการแพทย์ตามฟ้อง ขอให้ยกฟ้อง

3. ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ว พิพากษายกฟ้อง

4. โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานตรวจสอบแล้ว คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า การที่โจทก์เข้ารับบริการทางการแพทย์ที่โรงพยาบาลกรุงเทพเป็นกรณีเจ็บป่วยฉุกเฉินหรือไม่ และจำเลยต้องจ่ายค่าบริการทางการแพทย์เป็นจำนวนตามฟ้องแก่โจทก์หรือไม่ เพียงใด ข้อเท็จจริงได้ความตามที่ศาลแรงงานกลางรับฟังมาและที่ยุติในสำนวนว่า โจทก์มีอาการเหนื่อยมากและหายใจไม่ออก ญาติของ

โจทก์จึงนำตัวโจทก์ส่งโรงพยาบาลกรุงเทพในวันที่ 20 ตุลาคม 2547 ด้วยเกรงว่าหากโจทก์ต้องเข้ารับการรักษาที่สถาบันโรคทรวงอกก็คงจะได้รับการรักษาด้วยการให้รับประทานยาเพิ่มปริมาณเท่านั้น ขณะนั้นสถาบันโรคทรวงอกยังไม่มีกำหนดนัดหมายผ่าตัดให้แก่โจทก์ เมื่อในวันที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพ แพทย์ตรวจอัลตราซาวด์และวินิจฉัยแจ้งให้ทราบว่าโจทก์มีอาการลิ้นหัวใจรั่วอย่างรุนแรงและเริ่มมีภาวะหัวใจล้มเหลว มีความจำเป็นต้องผ่าตัดเป็นกรณีเร่งด่วน มิฉะนั้นโจทก์อาจมีอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ กรณีจึงถือว่าเป็นอาการของโรคซึ่งเกิดขึ้นโดยเฉียบพลัน ที่จำเป็นต้องได้รับการผ่าตัดเป็นการด่วน การที่โจทก์เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพจึงถือว่าเป็นกรณีเจ็บป่วยฉุกเฉินและมีเหตุผลสมควรที่ไม่สามารถไปรับบริการทางการแพทย์จากสถาบันโรคทรวงอกได้ ส่วนโจทก์จะมีสิทธิได้รับเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์จากจำเลยหรือไม่ เพียงใด นั้น เมื่อจำเลยให้การปฏิเสธว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ตามฟ้อง และจำเลยยื่นคำแก้อุทธรณ์ว่าค่ารักษาพยาบาลกรณีเจ็บป่วยฉุกเฉินที่โจทก์จะมีสิทธิได้รับจะต้องอยู่ภายใต้บังคับประกาศสำนักงานประกันสังคม เรื่อง กำหนดจำนวนเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ (ฉบับที่ 2) ข้อ 4.1 กล่าวคือ โจทก์มีสิทธิได้รับเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์กรณีเข้ารับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลกรุงเทพจากจำเลยเฉพาะค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริงตามความจำเป็นในระยะเวลาไม่เกิน 72 ชั่วโมง นับแต่เวลาที่โจทก์เข้ารับบริการทางการแพทย์ครั้งแรกที่โรงพยาบาลกรุงเทพ จำเลยจึงต้องรับผิดชอบชำระเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 ธันวาคม 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ตามคำขอท้ายฟ้อง ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน

5. พิพากษากลับ ให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยและคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ และให้จำเลยจ่ายเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ตามประกาศสำนักงานประกันสังคม เรื่อง กำหนดจำนวนเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ (ฉบับที่ 2) แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการการแพทย์กำหนดพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 ธันวาคม 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

รวบรวมโดยนายไพฑูลย์ ธรรมสถิตย์มัน (บ.1/3)